

Ion Iliescu și Petre Roman nu s-au opus ratificării Tratatului politic cu URSS, din martie-aprilie 1991

O lunga lista cu ministri români care au luat calea Moscovei

În primele luni ale anului 1990, ministrii guvernului Petre Roman au descoperit drumul spre Moscova. Intensitatea contactelor româno-sovietice este cu totul excepțională. După vizita vicepremierului sovietic P. Mastovoi din 13 februarie, se deschide o lunga lista cu ministri români care au luat calea Moscovei, lista inaugurată de ministrul de externe Sergiu Celac (8 martie), continuată de ministrul culturii, Andrei Plesu (21 martie), de cel al apărării, Victor Stanculescu (9-10 aprilie) și de ministrul comerțului exterior, Al. Margaritescu (26-27 aprilie) etc.

Unele vizite, cum e cazul celei făcute de o mare delegație militară în frunte cu ministrul Stanculescu, au fost foarte importante. Acum s-a pus la cale trimiterea de ofiteri cursanți la marile academii militare de la Moscova pentru a pregăti ofiterii de legătură din Tratatul de la Varșovia. În momentul în care Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Ungaria și-au retras studenții de la Institutul de Relații Internaționale de pe lângă MAE al URSS, și-au făcut apariția primii studenți trimisi de Ministerul român de Externe.

E limpede că România își pregătea serios cadre pentru o solidă colaborare cu Uniunea Sovietică.

Pe 25 februarie 1991, la Budapesta, Adrian Nastase, pe atunci ministru de externe al României, semna pentru desființarea structurilor militare ale Pactului de la Varșovia. În același timp, tocmai încheiase negocierile la Tratatul politic cu URSS, tratat care bloca pentru 15 ani aderarea României la alte alianțe politico-militare (<http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1262128-iliescu-actionat-pentru-apararea-intereselor-urss-ului.htm>) La 24 februarie 2004, Parlamentul ratifică aderarea României la NATO(N.n.)

Tovarășii bolșevici din România își asigurau, prin Tratatul politic cu URSS, rămânerea lor la conducerea țării. Moscova a înțeles de ce nu s-a ratificat Tratatul. I-a protejat prin armata de conducători din aparatul de partid, din

armată, din securitate, din România, pregătiți în URSS, profesioniști bine instruiți, dar nu în serviciul țării lor, România, ci al URSS. A se vedea cine la omorât pe Ceaușescu. Au luat controlul întregii României. Rezultatul, distrugerea economiei României, însușirea unor sume uriașe. (N.n.).

In legatura cu negocierea acestui tratat, intr-un interviu acordat "Evenimentului zilei", premierul de atunci Petre Roman afirma ca in Ministerul de Externe se pastrase un "tip de atitudine ceaușistă: oare nu putem sa ne punem bine cu toata lumea?". Petre Roman sustine ca s-a opus ratificarii tratatului de catre parlament si l-a convins in acest sens pe Ion Iliescu.

N.n.G.G.Copil

Raportul dintre opoziție și FSN se desfășura la tensiune maximă. Era limpede că în acest context Tratatul ar fi inflammat viața politică. De frica acestei supratensionări politice, de frica dezbaterilor din parlament, din cauza unui refuz popular într-o manieră explozivă, s-au oprit să-l prezinte parlamentului, deși munciseră, redactaseră, făcuseră vizite la Moscova, înfine plecaseră la Moscova și îl semnaseră. În țară se mai întâmpla ceva. Societatea Culturală București-Chișinău mobilizae un milion și jumătate de români, începând cu luna decembrie a anului 1989, români din toată țara, care au intrat, de nestăvilit, în Basarabia, pe 6 mai 1990. Tot ce au reuși să facă Ion Iliescu și Petre Roman a fost anexarea și deturnarea Podului de flori de la Unire. S-au dovedit experți, prin organele de securitate, prin infiltrate, anexare, deturnare, metode tipic serviciilor secrete, aplicate Revoluției, mișcărilor populare din decembrie 1989, prin aceste manipulări reușind menținerea și consolidarea loviturii de stat împotriva României. Podul de flori era parte componentă a Revoluției, a mișcărilor populare, având cea mai mare mobilizare, mobilizare la scară națională. Cei ce nu știu ce s-a întâmplat atunci, sunt rugați să citească Societatea Culturală București-Chișinău.

Petre Roman, Ion Iliescu nu s-au opus ratificării acestui tratat de către parlament. Adevărul este altul. Ar fi fost posibil ca guvernării bolșevici din România să fi pierdut puterea politică, să se prăbușească. I-a apuct frica față de Kremlin, având în vedere că nu depuseseă tratatul la parlament, că nu va fi ratificat, dar o frică și mai mare i-a pătruns la gândul că tratatul va fi cunoscut. Nu știa de existența acestui tratat nici Alexandru Bârlădeanu, Președintele Senatului.

„Într-adevăr, angajată în cel mai profund proces de transformare internă din istoria sa, România s-a văzut confruntată, imediat după 1989 cu destructurarea bruscă și totală a sistemului internațional din care făcea parte (CAER-ul se desființează în 1990, iar Tratatul de la Varșovia, în 1991). Mai mult, țara noastră s-a văzut *prinsă* între două focare de destrămare statală violentă: fosta URSS și fosta RSFlugoslavia. Or, în aceste condiții dobândirea accesului la securitatea și prosperitate generate și garantate de instituțiile occidentale NATO și UE devenea o sarcină primordială pentru cei aflați-prin voința populară-la cârma țării în acea perioadă”(Ion Mircea Pașcu, Extinderea NATO: Cazul României/Raport personal, 207, p. 3)

S-au speriat de evenimentele care afectau URSS și s-au orientat spre NATO și UE. Desigur și-au păstrat structurile de conducere școlite la Moscova. Din partea NATO, a SUA , am aflat noi, românii, că securitatea națioanlă a României este pusă în pericol de către corupție. Da, terorism economic, cu efecte pe care poporul român nu le mai poate suporta. Justiția trebuie să-și spună cuvântul. Ion Mircea Pașcu era, în 1991, consilierul de politică externă al președintelui Ion Iliescu(N.n.).

Gheorghe Gavrilă Copil